

ΑΓΝΩΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑ

Η ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

Έπάνω στο βουνό Πολυφέγγι. Ο μικρός Λεόντιος και τὸ θαύμα τῆς Παναγίας. Τὸ εἰκόνασμα τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκά. Μία καταδρομὴ τοῦ 1688. Ἡ Μονὴ καὶ ἡ Φιλικὴ Ἐταιρεία. Ὁ Ὀθωμανὸς Κιρκιλήμπης δανεῖζει. τὸς καλοῦντες! Ἡ Μονὴ τοῦ Βράχου στὸν Ἀγώνα. Τὸ τέχνασμα ἐνὸς Ἡγουμένου.

Δὲν εἶνε πολὺ γνωστὸ στὸν Ἑλληνικὸ κόσμῳ τὸ «Μοναστήρι τοῦ Βράχου». Καὶ ὁμῶς εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ ἱστορικώτερα. Βρίσκεται στὴν Πελοπόννησο, στὸ βῆθος τοῦ κάμπου τῆς Νεμέας, στὸ ἀρχαῖο «Φιλίαιον πεδῖον». Εἶνε χωρισμένον στὸν ἀνατολικὸ βράχον τοῦ βουνοῦ Πολυφέγγι, φαίνεται ἀπὸ παντοῦ, ἔχει ἐξαισία θέσι καὶ ἄποσι, μὲ τὴν πρόσφιν τοῦ ἀνατολικῆ.

Ἡ Ἱδρυσις τῆς Μονῆς αὐτῆς συνδέεται μὲ μιά περιεργὴ ντόπια παραδόσι. Λένε ὅτι κάποτε ἓνα παιδί ὀνομαζόμενον Λεόντιος ἐγγλίστησε ἀπὸ τὴν κορφὴ τοῦ Πολυφεγγιῶ. Τὸ παιδί αὐτό, καθὼς ἔπεφτε, σταμάτησε καὶ σώθηκε ἐκ θαύματος, στὸ μέρος ὅπου βρίσκεται τώρα ἡ Μονή. Οἱ περιτρόμοι γονεῖς του καὶ οἱ θεαταὶ τῆς σκηνῆς αὐτῆς πού με φωνῆς ἐπεκαλοῦντο τὴ μεσολάβησι τῆς Παναγίας, βόηξαν τὸ μικρὸ Λεόντιον γονατίζοντὸ στὸ μέρος ποῦπεσε νὰ προσευχῆται στὴ Θεοτόκον, καὶ ἔμειναν ἐκθαμβοί. Ἀμέσως ἐγένεσαν ἔρανοι σὲ ὅλην τὴν ἐπαρχίαν καὶ μετὰ τὰ χρήματα ἐξείνα χρίστηκε ὁ ναὸς τῆς Παναγίας καὶ τὰ γύρω κελιά.

Δὲν εἶνε ὁμῶς γνωστὸν πότε ἀκριβῶς χρίστηκε ἡ μονή, γιὰ τὴ δυστυχῶς ὅλα τὰ χωριὰ τῆς καὶ τὰ βιβλία τῆς κήρξαν πρὸ 75 ἐτῶν ἀπὸ ληστίας. Ἐπίσης κατὰ τὸ ἔτος 1770 οἱ Τούρκοι εἶχαν κἀκει μὲτὰ βῆθη ἄλλα μοναστήρια καὶ αὐτὸ. Ὡς τόσο σώθηκε μιά στοργικὴ μπουρτζῆνη ἀρχαία σφραγίδα τῆς Μονῆς, πού ἔχει στὴ μέση τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, τῆς Γλυκοφιλοῦσας καὶ γύρω-γύρω μὲ βυζαντινὰ γράμματα τὴν ἐπιγραφὴν:

Μοναστήρι Παναγίας Πολυφέγγου τοῦ Βράχου 1633.

Τὸ μοναστήρι καὶ ὁ ναὸς εἶνε ἀφιερωμένους στὴν Κοίμησι τῆς Θεοτόκου καὶ γι' αὐτὸ πανηγυρίζει στίς 15 Αὐγούστου. Ὁλος ὁμῶς ὁ κόσμος τὴν ἔφερε «Τὸ Μοναστήρι τοῦ Βράχου».

Τὸ Μοναστήρι εἶνε ζωσμένο μὲ ψηλὸ τεῖχος πού ἔχει πολέμιστρος, σάν κάστρο. Στὸ νότον βρίσκεται ἓνα λιθόχτιστο ἔρειπτον, πού θὰ ἦταν ἄλλοτε τὸ κελλὶ τοῦ ἡγουμένου Εὐγενίου καὶ κήρξε στὰ 1843. Μιά στενὴ λιθαρένια σάλα φέρνει στὰ παλαιότερα κελιά καὶ στὸ βορινὸ ἐκκλησιά τῆς Παναγίας, στὸ ὅποιον μπαινὲ κανεῖς ἀπὸ χαμηλὴ καὶ στενὴ πορτοῦλα, ἕφους μ. 1,40 καὶ πλάτους 0,80. Πολλῆς ἀρχαίας ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔδουν πολὺ μικρὴ τὴν εἴσοδον, γιὰ τὴ οἱ Τούρκοι ἐθεοοῦσαν καὶ ὀνομάζαν τοὺς χριστιανικοὺς ναοὺς Ἄχ ο ὕ ρ (δηλ. ἀχούρια) καὶ πολλῆς φορῆς μπαινάνε μέσα ὀρθοστατικῶς ἐφίπτοι ἢ ἐσταθίζαν ἐκεῖ τὰ ζῶα τους! Συνεπῶς οἱ χριστιανοὶ εὐρῆξαν τὸν τρόπο αὐτὸ γιὰ ν' ἀποφύγουν τὴ βεβήλωσι.

Ἡ ἐκκλησιά ἔχει μῆκος μ. 7,22, πλάτος 2,10 καὶ ὕψος 2,80. Ἀπὸ τὰ ἔγχατα τοῦ βουνοῦ ἀναβλῶζει κροθὸ νερὸ καὶ γεμίζει μιά κοιλότητα πού εἶνε μέσα ἐκεῖ. Στουὶς τοίχους διακρίνονται ἱερὰ ἀγιογραφίων καὶ πικραγιάς. Ἀπὸ τὰ ἱερὰ εἰκόνασμα τῆς μικρῆς αὐτῆς ἐκκλησίας διακρίνονται καθάρη ἢ ἀρχαιωτάτη εἰκόνα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καὶ ἡ τοῦ ἀποκεφαλισμοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ἔργα καλλιτέχνης τέχνης. ἴσως τοῦ ὀνομαστοῦ ζωγράφου Μάρκου.

Ἀπ' ὅλες ὁμῶς ἐπιφανεστέρη καὶ πλέον διάσημη εἶνε ἡ ἀρχαία μεγάλη καὶ ἀσημοσέπαστη εἰκόνα τῆς Παναγίας, στὰ θαμίματα τῆς ὁποίας ὀφείλεται ἡ μεγάλη λατρεία τοῦ λαοῦ τῆς Νεμέας. Ἐχει φιλοτεχνηθεῖ ἔπάνω σὲ χοντρὸ μουσαμά, καὶ ἔχει ὕψος 0,95 μ. καὶ πλάτος 0,63. Ἀπὸ τὴν ἐπαργύωσι αὐτῆς εἶναι ἀκάλυπτα μόνο τὰ πρόσωπα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας. Ἡ εἰκόνα αὐτὴ ἐπιβεβαιώνει καὶ τὴ λαϊκὴ παράδοσι τῆς διασωσίσεως τοῦ μικροῦ Λεοντίου. Τὸ παιδί εἰκονίζεται γονατίζοντὸ μπροτὰ στὴν Παναγίαν, βιασάξεται στὸν ὄμον τοῦ σταυροῦ καὶ κοιτάζει τὴ Θεοτόκον μὲ ευαβηρικὴ προσήλωσι. Κοντὰ σ' αὐτὸ διαβάξεται κανεῖς τὴς λέξεις: Χ α ἰ ρ ο ι ε λ ε ὀ ν τ ι ε ς. Κατὰ τὸ 1767 ἐπεσκέφθη τὴ Μονὴ τοῦ Βράχου ὁ σοφὸς Ἀγγλος ἀρχαιολόγος Χινδλὴρ καὶ βεβαιώνει ὅτι εἶδε στὸν τοῖχον τῆς ἐπιτύμβια ἐπιγραφῆ ἀποτελουμένη ἀπὸ τῆς δύο αὐτέες λέξεις: «Λ ε ὀ ν τ ι ε ς ρ ο ἰ ε ς»!

Ἐπίσης ὁμῶς καὶ μιά ἄλλη παράδοσι πού τὴν πιτεῦσι ὅλη ἡ Νεμέα μὲ ἐκλόνητο φρασισμῳ. Ὅτι ἡ εἰκόνα αὐτὴ ἦρθε μόνη ἀπὸ τῆς Ἀθῆνας ἑναερίως καὶ ἀράτως καὶ ὅτι εἶνε ἔργον τοῦ Εὐαγγελιστοῦ ἢ Λουκά, σὴ ζωγραφικὴ τοῦ ὁποῖου ἀποδίδονται καὶ ἄλλες δύο ἱερῆς εἰκόνας: Ἡ τῆς Ἁγίας Λαίας καὶ ἡ τῆς Τήνου.

Ὁ περιηγητὴς Χινδλὴρ μιλεῖ εἰρωνικῶς γιὰ τὴ λαϊκὴ αὐτὴ δοξασία. Ἄλλ' ὁ φιλέλλην Πουκεβίλ τὸν ἐλέγξει μὲ τὴν παρατήρησι ὅτι τέτοιες πλάνες προέρχονται ἀπὸ τὴ θερικὴ φαντασίαν τῶν Ἑλλήνων καὶ προσθέτει ὅτι ἀνάλογοι παράδοσις ὑπῆρχε καὶ στὴν

ἀρχαιότητα. Κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Θεμιστοκλέους καὶ τοῦ Πλάτωνος—συνεχίζει ὁ Πουκεβίλ—οἱ Ἀθηναῖοι ἐπίστευαν ὅτι ἡ θεὰ Ἀθηνᾶ μετέφερε κἀτω ἀπὸ τῆς δίπλες τῆς ἐσθῆτος τῆς ἀπὸ τὴν Παλλήνη τῆς Ἀττικῆς ἓνα ὀλόκληρον βουνό, τὸ Λυκαβῆτον καὶ τὸν ἄφρον νὰ πῆλ στὰς Ἀθῆνας, σὴ θέσι πού βρίσκεται σήμερον!...

Τέτοιες παραδόσεις, γιὰ ἱερὰ εἰκονίσματα πού πετοῦν καὶ μεταφέρονται ἑναερίως πιστεύονται καὶ σὲ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος: Στὴ Μονεμβασίαν ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Χρυσοφίτισσας πού βρέθηκε στὴν παραλία χωμένη μέσα στὸν ἄμμο, μετεκομίσθη τρεῖς φορῆς: στὸ ναὸ τοῦ Ἐλεομένου Χριστοῦ καὶ πάντοτε ἔφυγε ἀπὸ τῆς ἀόρατα καὶ ξαναγύρισε στὴ θέσι πού ἀρχικῶς εὐρέθη, μέχρις ὅτου ὁ φιλόθεος κόμος ἐπέισθη ὅτι ἐκεῖ ἤθελε νὰ μείνη ἡ Παναγία καὶ ἐκεῖ τῆς ἔχτισαν ἐκκλησίαν.

Στὸ Μοναστήρι τῆς Μεγίστης Λαύρας—στὸ Ἅγιον Ὄρος—ὑπάρχει ναὸς τῆς Παναγίας ἡ ὁποία ὀνομάζεται Π ο ρ τ α ἰ τ ι σ σ α ἢ μᾶλλον Πορτιέρισα, γιὰ τὴ εἰκόνα τῆς, πού πιστεύεται ὅς Θεοματουργῆ, βρίσκεται πάντοτε στὴν εἴσοδον τοῦ Μοναστηρίου, «φορούς, φοβερὸς τὴν ὄψιν, καὶ προστάτης—ὅπως τὴν χαρακτρίζει ὁ χρονολόγος.—Λέγεται λοιπὸν ὅτι οἱ Πατέρες, κάποτε πού ὑπέφεραν πολὺ ἀπὸ ἔλλειψιν νεροῦ καὶ ἀπελιπίσθησαν πὸ βροῦν ἐκεῖ, ἀπεφάσισαν νὰ μεταφέρουν τὴ Μο ἢ σὲ ἄλλο μέρος, κοντὰ σὲ πηγὴ. Ἀλλὰ μιά νύχτα φανερώθηκε ἡ Παναγία, στήθηκε στὴν εἴσοδον τοῦ Μοναστηρίου καὶ ἔδειξε ἓνα γειτονικὸ βράχον. Οἱ καλόγεροι ἐτρόπησαν τὸ βράχον καὶ τὸ νερὸ ἐπήδησε ἀφ' ὀθενου καὶ διανεσάτο. Ἐχτισαν τότε ἀμέσως μέσα στὴν περιοχὴ τῆς Μονῆς ναὸ τῆς Παναγίας καὶ σὲ εἰκονοστάσι τὸν ἔβαλαν τὴν ἱερὴ εἰκόνα τῆς. Τὸ πρῶτὸ ὁμῶς ἐκκλητικὸ εἶδαν ὅτι ἡ εἰκόνα εἶνε φρίγει ἀπὸ τὸ εἰκονοστάσι καὶ βρισκότανε στὴν εἴσοδον τῆς Μονῆς! Οἱ μοναχοὶ τὴν μετέφεραν πολλές φορῆς μὲ δοξολογίαις στὸ τέμπλον τοῦ Ναοῦ ἀλλὰ πάντοτε τὴ νύχτα, ἔφραυε ἀπὸ τὸ τέμπλον καὶ βρισκότανε στὴν εἴσοδον. Τότε πειὰ τὴν ἀφρασαν ἐκεῖ καὶ κατοικεῖσασαν μεγαλοπρεπῆστατο εἰκονοστάσι, ὅπου καὶ τὴν ἐποθεύθησαν ὀρθοστατικῶς, νὰ φωνῆ καὶ νὰ προσευχῆται τὴ Μονή.

Μιά χριστιανικὴ παράδοσι ἔλεγε ὅτι ἡ πρῶτὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας πού ἐξογράφησε ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκάς βρισκότανε στὰς Ἀθῆνας. Ἐπομένως, κἀθε ἀρχαία εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, γιὰ νὰ περιβληθῆ, περισσότερη ἱερότητα, ἐθεοοῦσετο προερχομένη ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας. Ἐτοὶ πιθανῶς, πρῶτὴ νὰ ἐξηγηθῆ καὶ ἡ πίστις τοῦ λαοῦ τῆς Νεμέας ὅτι ἡ εἰκόνα τῆς Μονῆς τοῦ Βράχου εἶνε ἔργον τοῦ «θεοτόκου» Λουκά καὶ προέρχεται ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, ὅπου ὁ Εὐαγγελιστὴς ζωγράφος εἶχε τὸ ἔργασίον του. ἴσως μάλιστα ν' ἀνήξεν σὲ καίμια Ἀθῆν. ἰζη οἰκογενεῖα, ἢ ὁποία κατὰ τὸν ἔπαρσιμον τῶν Ἀθηναίων καὶ τὴν μεταναστερῶν προσώγων στὴ Νεμέαν, κατὰ τὸ ἔτος 1688, μετεκομίσθη ἐκεῖ, ἐδοξήθη στὴ Μονὴ τοῦ Βράχου. Τὴν ἰδέαν αὐτὴ ἐνισχύει καὶ μιά ἄλλη παράδοσι ἰων Νεμεαίων, ὅτι δηλ. μέχρι πρὸ πνήνητα ἔτων ἐπιγαιναν ἐκεῖ οἱ ἀπόγονοι μιάς ἀρχαιωτάτης Ἀθηναϊκῆς οἰκογενεῖας καὶ κατὰ τὴν 15 Αὐγούστου ἐπανηγυρίζαν τὴν ἐπέτειον τῆς Παναγίας. Ἡ ὑπόθεσις φαίνεται ὅτι περισσότερον ἀπὸ κἀθε ἄλλη συμβεβαθεῖ τὰ πρῶτα.

Ἡ Μονὴ τοῦ Βράχου ἐξυληρότησε τὸν Ἱερόν Ἀγώνα καὶ λόφ τῆς Θεσσεῶς τῆς. Κατὰ τῆς μάχης πού ἔδωσε ὁ Κολοκοτρώνης ἐναντίον τοῦ Δράμαλη, ἡ Μονὴ εἶχε μεταβληθῆ σὲ νοσοκομεῖο καὶ ἀσυλο τῶν τραυματιῶν καὶ τῶν ἄρρώστων. Στὸν περιβόλον τὸ ἀνακαλοῦνται τὰ ὀσπᾶ μερικῶν ἐξ τῶν ἠρώων τῆς ἐποποιίας τοῦ Ἰουλοῦ 1822.

Τὰ χρόνια ἐκεῖνα διάσημος ὑπῆρθε ὁ ἡγουμένος τῆς Μονῆς Λαυηλ, ὁ ὁποῖος διηθῶν καὶ τὸ νοσοκομεῖον.

Ὁ Λαυηλ αὐτὸς (τὸ οἰκογενεακὸν τὸν ὄνομα ἦταν Ἀσημακόπουλος) λεγότανε κοινῶς Χαλιανιώτης, γιὰ τὴ καταγὸταν ἀπὸ τὰ Χαλιανία τῶν Καλαβρυτῶν. Λόγιος, εὐφρέματος, δημοτικῶς καὶ φιλόπατρις, εἶχε μνηθεῖ στὰ τῆς Φιλίππης Ἐταιρίας καὶ διηθῶν τὸ ἱστορικὸ Μοναστήρι ἀπὸ τὸ 1809. Εἶχε καὶ γνώσεις πρακτικῆς θεοραπευτικῆς καὶ εἶσι μαζί με τοὺς ἄλλους ἔμμετρικοὺς—τὸν Κονστ. Πελοπίδα, τὸ Γιαννάκι Ἀρετὰ κλπ.—πὸ ἀ' ολουθῶσαν τὸ Κολοκοτρωνεῖον στράτευμα, ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς Λαυητῆς πλόρσε νὰ προσφέρῃ πολὺτιμες ὑπηρεσίας στοὺς πληγωμένους. Ἡ ἔφερε νὰ κατασκευάζῃ ἀλοιφῆς γιὰ τὴν ἐπούλωσι τῶν τραυματιῶν καὶ εἶχε γνώσι τῆς ἀντισηψίας, ἀφοῦ ἐχρησιμοποιοῦσε τὴ ραζὴ γιὰ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α΄.

Ο βασιλεύς και οι ευζώνοι. Όπου τόν συλλαμβάνουν ως ύποπτον. « Άστα αυτά βλάμη !... » Διατάξτε Μεγαλειότατε ! »

Ένα καλοκαίρι που η βασιλική οικογένεια έμεινε στο Τατόι, ο βασιλεύς Γεώργιος σηκώθηκε πρωί, πριν ανατείλει ακόμα ο ήλιος, καθάρισε το ποδήλατο του κι ανέβηκε σ' ένα εκεί πλησίον ύψωμα ονομαζόμενον Κιθάρα.

Έκει φρουρούσαν δύο ευζώνοι, νεοφορημένοι οι όποιοι ακόμη δεν τόν είχαν ιδεί. Τόν σταματάνε λοιπόν και τόν έρωτούν :

— Έ, κύριε, που πηγαίνεις :

Ο βασιλεύς, που φορούσε πολιτικά, έκατάλαβε ότι δεν τόν άγνωρίζαν και είπε :

— Είμαι ξένος, παιδιά, κι' ανέβηκα για περίπατο.

— Και πως σ' άφησε ο σκοπός ; άπάντησ' άμεσα από τους ευζώνους. Έδω δεν επιτρέπεται ν' ανέβαινη κανείς.

— Είπα στο σκοπό, άπάντησ' ο βασιλεύς, ότι είμαι ξένος και δεν μου έκανε παρατήρηση...

— Τό ζαγάρι ! Πάμε τώρα πίσω να μάθουμε τι λογής ξένος είσαι ή άφεντιά σου

Και επειδή ο βασιλεύς είχε καταβεί από τό ποδήλατο, ό ένας από τους ευζώνους τόν έζωάτησε από τό μπράτσο για νά μή φύγη !

— Βρέ παιδιά, άφήστε με νά καθήσω λιγάκι και καταβαίνουμε.

— Άσε τις παληγορμέντες, πατριώτη, και τράβα !

Ο βασιλεύς θέλησε νά τους ξεγαλάση και ν' ανέβη στο ποδήλατο, άλλ' ό ένας από τους ευζώνους τόν άρπαξε από τά χέρια και είπε :

— Είσαι έξυλνος, βλάμη ! Άμ, άν βαβαλλικέψεις αυτόνε τό διάνανο, ποιός σέ ξαναβλέπει ;... Έμπρός ! Μάρος !...

Τότε ό ένας ευζώνας φορτωμένος στόν ώμο του τό ποδήλατο, και ό άλλος κρατώντας τόν βασιλέα Γεώργιο από τό χέρι τράβηξαν πρós τό παλάτι. Στο δρόμο ό βασιλεύς, βαρυνθείς πιά τήν κωμωδία αυτή, στέζεται και λέει :

— Είμαι ό βασιλεύς ! Δέ με γνωρίζετε ;

Οι ευζώνοι τόν εκύτταξαν καλά, έξείνος δέ που τόν κρατούσε άπ' τό μπράτσο, τού λέει :

— Άστα, βλάμη, και σέ μάς δεν περνάνε αυτά... Παλαβός εινε ό βασιλιάς νά γυρνάη τέτοιαν ώρα τόν άνήφορο :

Φτάσανε στην πόρτα του κήπου και ό σκοπός άπόρησε βλέποντας τό βασιλέα νά επιστρέφει με συνοδεία. Τού παρουσίασε όπλα, δυό-τρεις άλλοι ευζώνοι που ήταν έξει στάθηναν σέ προσοχή και έχαιρέτησαν. Τότε πια ό όδηγόντες τόν βασιλέα ευζώνους τά έμασαν. Ο ένας άφησε τό ποδήλατο κατά γης, ό άλλος παράτησε τό μπράτσο του βασιλέως, στάθηναν σέ προσοχή, έχαιρέτησαν και είπαν :

— Διατάξτε, Μεγαλειότατε !

— Καθώς με καταντήσατε, άπάντησε ό βασιλεύς, διατάξτε τώρα σεις !...

Οι δυό ευζώνοι έπροβιβάστησαν μετ' όλίγον εις δεκανείς.

τό πλύσιμο των πληγών.

Γιά τις εθνικές θυσίες του ήγουμενόν Δανιήλ διηγούνται τό άκόλουθο χαρακτηριστικό ανέκδοτο.

Στη Κορινθία ζούσε τήν εποχή εκείνη ό περίφημος Κιαμήςμπεης, ό βαθύπλοτος Όθωμανός άρχοντας, ό πτιφοροδύμενος «νδύομοιςγαλοπρεπέτατος Κιαμήςμπεης» φέροντης, ζαδές, βοσβόντας και ζαπίτης (δυναστής) της Κορινθίου, συλαζέρας της κραταιάς βασιλείας και 'Αγώνης του Μωφέας.—τού όποιου τόν τραγικό θάνατο είδαμε στην ιστορική μας ασλίδα περί 'Αηροζορινθίου. Ο Δανιήλ ήταν έπιτιμώ φίλος του Όθωμια ού αυτού και αντιπρόσωπός του, για τά κτηματά του στη Νεμεα. Άπό ετη λοιπόν πρό της 'Επανατάσεως, ό ερχής ηήοιμενος υπέρ λε στόν Κιαμήςμ αίτησι των Νεμεατών, ότι δήθεν ότφορέουν οικονομικά και τόν παρακαλούσε νά του; λυπηθή και νά τους χορηγήσθ δάνειον 200.000 γροσίων. Ο Κιαμήςμ έσυγκινήθη από την περιγραφή που τού έκανε ό Δανιήλ και δέχτηκε πρόθυμα νά δώσθ τό δάνειο. Υστερα όμως από λίγες μέρες ό ήγούμενος τού λέει :

— Εφέντη μου, δεν θέλουν νά ύπογράψουν με τους όρους που τους είπα. Εινε κακόπιστοι άνθρωποι οι Νεμεάτες. Θέλουν τά χρημάτα χωρίς τόκο ! Άφρησέ τους λοιπόν στη δυστυχία τους, ας πεθάνουν από την πείνα !

Αυτό ήταν άρκετό για τόν Κιαμήςμπεη, που άν και Τουρκός είχε χριτιανική καρδιά και ή φιλανθρωπία του έμεινε παρομιώδης σέ όλη τήν Κορινθία. Διέταξε λοιπόν τόν Δανιήλ νά δεχθή 100.000 γρόσια για τό «πάχοντας Νεμεάτες», οι όποιοι ούτε έπασχαν, ούτε δάνειο είχαν ζητή'ει. Όλη αυτή ή ιστορία ήταν έπινοήσις του ήγουμενού, ό όποιος σκέφθηκε νά ενισχύη έτσι τόν 'Ιερόν 'Αγώνα με χρημάτα... Όθωμανιά ! Έλαβθ λοιπόν τά 100.000 γρόσια του Κιαμήςμπεη και στην κατάλληλη περίσταση άγόρασε μακροφύτια και βόδια, τά όποια οι στρατιώτες του Κολοκοτρόφην έστειλαν πωσέοι σέ... Δραμάλη, στή Στενά των Δερβαζιάνων !...

Όσοσ ό 'Ελλην κληρικός ενώριζε τό στήν των 'Ιησοφτών καλογήφων «ό σκοπός καθαγιάζει τά μέσα» και τό έβαλε σέ εφαρμογή.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

Ο Βέρντι και τ' αυτόγραφα

Όταν ό μεγάλος 'Ιταλός συνθέτης Βέρντι βρισκόταν στόν κολοφών της δόξης του έπολιορκείτο καθημερινώς από διαφόρους θαυμαστάς και θαυμαστριάς του, πρό πάντων από τις τελευταίες που ζητούσαν νά τους γράψθ στα λευκώματά τους δυό λόγια, ή και τήν ύπογραφή του άπ'όως. Έννοείται ότι ό Βέρντι τις περισότερες φορές άρνείοταν.

Κάποια μέρα όμως μία ωραία και κομψή κυρία κατώρθωσε με χίλιες δυό παρακλήσεις νά τόν καταφέρη νά της γράψθ λίγα λόγια στο λευκώμα της. Και ό μέγας μουσικοσυνθέτης που ήταν και πολύ πνευματώδης, έγραψε μέσα στο κομψό λευκώμα της κομψής κυρίας τήν ακόλουθη φράσι :

Όπως τά καλονατεθροαμένα κορίτσια δεν πρέπει νά σκαλίζουν τη μητή με τά δάχτυλά τους, και νά λene άνομοσίες, έτσι και οι ώραίες και έξυπνες κυρίες δεν πρέπει νά ζητούν αυτόγραφα από τους γέροντες. Τό μόνο που τους ταιριάζει εινε νά κάνουν συλλογή έρωτικών επιστολών.

Ο Ροσσίνι και ή μουσική του Βάγνερ.

Ο Ροσσίνι και ό Μασσενέ έφημιζόντο πολύ για τήν ευγένεια των τρόπων τους και τόν εχθράσων τους. Πολλές φορές που βρέθηκαν στην άνάγκη νά εχθρουν γνώμη για κάτι άσχημο, τό εκάμαν με έξαιρητική λεπτότητα.

Μιά μέρα ρώτησαν τόν Ροσσίνι πως του φαινόταν ή μουσική του Βάγνερ τήν όποία, καθώς φαίνεται, ό 'Ιταλός συνθέτης αντιπαθούσε. Κι' έξείνος άποκρίθηκε.

— Για νά εχθρώ γνώμη σωστή και δικαία πρέπει νά τήν άκούσω πολλές φορές... Είμαι όμως άπορατισμένος νά μή τήν άκούσω ούτε μία φορά.

Η μαθητριά του Σούμπερτ.

Ο Φραντζ Σούμπερτ είχε μεγάλη άδυναμία για τό φραίο φύλο χωρίς όμως νά έχη και μεγάλες επιτυχίες στους έρωτάς του.

Κάποτε είχε έρωτευθή με μια μικρή ξανθούλα και ένα βράδυ φεγγαροφώτιστο βγήκε μαζί της νά κινή έναν ρομαντικό περίπατο.

Σέ ένα σημείο του δρόμου όμως συνήτησαν κάποιον νεό τόν όποιον ή σύντροφος του Σούμπερτ έχαιρέτησε με έξαιρητική οικειότητα και τού μίλησε μάλιστα στόν ένικο. Αυτό εστουνοχησε πολύ τόν Σούμπερτ κι' όταν άπεμακρόνθησαν από τόν νεό της έκανε παρατηρήσεις.

— Δεν έπρεπε, της είπε, νά τού μιλάς με τόση οικειότητα.

— Γιατί ; τόν ρώτησε εκείνη. Δεν εινε κανένα κακό.

— Μου ζάνεις όμως έμένα ζαζο.

— Κι' εσεις επίσης, τού άπάντησε ή μικρούλα, μου ζάνετα πολλές φορές με τήν μπαγζέτα σας στο σχολείο. Όπως έσείς μ' έζάνετε νά πονέσω τότε, έτσι τώρα κι' εγώ κάνω να πονάτε σεις.

Η ξανθούλα ήτανε μαθητριά του.

Ο Μασσενέ και ό ύβρισιτής του

Ένας σύγχρονος του Μασσενέ μουσικοσυνθέτης που είχε για τόν έαυτό του παισιολό μγάλη ιδέα κατηγορούσε νυχθημερόν τόν συνθέτη της «Μανόν».

Έξείνος άναιδέτως, όσάκις γινότανε κουβέντα για τόν μοθηγό και τολόγο συνάδελφό του τόν έπαινούσε.

Μιά μέρα κάποιος από τους μαθητάς του είπε στόν Μασσενέ.

— Μά, διδάσκαλε, έξείνος σάς βρίζει έλευνά και σάς προσοπιζώσ και τά έργα σας. Έσείς γιατί τόν έπαινείτε διαρκώς ;

— Έννοια σου, φίλε μου, άποκρίθηκε με τήν λεπτή του ειρωνία ό μέγας μουσικοσυνθέτης. Κανείς από τους δυό μας δεν πιστεύει έλευνά που λέει για τόν άλλον.

Τό πάθημα του άρχαριου.

Ένας άλλος, πάλι άρχαριός μουσικός έπήγε κάποτε στόν Μασσενέ νά τού υποβάλη τήν πρώτη συνθέσι του και νά τού ζητήσθ τήν γνώμη του.

— Εξέρετε διδάσκαλε, τού είπε, ό Μολιέρος τά έργα του τά έδιδάβατε σέ μία γρηά κυρία, γιατί είχε τή γνώμη πως οι σζηνές που άφείουν στους γέροντες άσφαλώς θ' άρέσουν και σ' άλλους τούς άλλους... Γι' αυτό κι' εγώ άπεφάσισα νά σας παίξω τις συνθέσεις μου, επειδή πιστεύω ότι έξείνο που θά άρέσθ με σάς θά έπιστοχιασθή και από όλους τούς άλλους.

Τότε ό Μασσενέ άποκρίθηκε με όλη τήν συνειδημένη του λεπτότητα :

— Είστε πολύ ευγενής κύριε, αλλά επειδή σεις δεν είσθε Μολιέρος, νά μου έπιτρέψετε και έμένα νά μίν είμαι ή δική σας γρηά κυρία.

